

За единъ моментъ ний се спрѣхме и спогледахме, защото повече впечатления не можахме да размѣнимъ. Поройнитѣ сълзи ни замрежиха очитѣ и ни схванаха гласа.

— Да вървимъ, да вървимъ, каза най сетнѣ Поповъ; защото Турцитѣ ей сега ще испъкнатъ на възвишенността. И ний забързахме на долу и скоро се скрихме въ лозята и градинитѣ. И наистина, Турцитѣ скоро излѣзоха на възвишенността и откриха по насъ пушечна стрѣлба, испърво рѣдка, а по послѣ и участена. Но тѣ не ни прѣслѣдваха повече и ний се избавихме. Избавихме се, обаче, по едно необяснимо чудо. Наистина, да върви човекъ подъ кръсотосанъ огънь на единъ многочисленъ противникъ и то на разстояние не повече отъ 20—30 крачки отъ него и да остане живъ и неврѣдимъ бѣ дѣйствително чудо.

Ако можѣ да се избави остатъка отъ 3-я дружина отъ явна погибель, то има да се благодари на обстоятелството, че Турцитѣ бѣха крайно уморени, вслѣдствие на което обходившитѣ ни не успѣха съвсѣмъ да ни отрѣжатъ пѣтя и второ на това, че тѣ стрѣляха по насъ, безъ да се спиратъ и цѣлятъ.

Когато ний излѣзохме на възвишенността, 1-ва дружина вече бѣше въ лозята. На възвишенността, казваха, Графъ Толстой я билъ спрѣлъ, за да срѣщне противника съ залпове, но се оказало, че не у всички опълченци имало патрони, и че у повечето отъ тѣхъ пушкитѣ съвсѣмъ не дѣйствували.

Умирахме отъ жажда. Азъ вървишката кѣсахъ едвамъ прошерелото се гроздѣе, за да си уталожа жаждата. Когато минувахме покрай една локва, въ която се виждаше да сѣ лежали биволи, Поповъ се наведи надъ нея и започна да пие, но азъ на сила го оттеглихъ да не пие мръсната вода.

— Благодаря ви, ми каза той, когато бѣхме вече далеко отъ Турцитѣ, като ми стискаше ржката. Благодаря ви, че не ми дадохте револвера си: азъ щѣхъ да се самоубия.